

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoP/30/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814208457
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3814208457.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľky: F. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., Z. XXX/X, proti odporcovi: S. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., Z. XXX/X, o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov na čas po rozvode k maloletej S. Q., nar. XX.XX.XXXX, v konaní zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce sociálnych vecí a rodiny S., na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, zo dňa 24. júla 2014 č.k. 12P/28/2014-38 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku o výživnom **zrušuje** a v tejto časti **vracia** okresnému súdu na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd označeným rozsudkom rozviedol manželstvo účastníkov, maloletú S. nar. XX.XX.XXXX zveril do osobnej starostlivosti navrhovateľky a odporcovi uložil povinnosť platiť výživné na maloletú v sume 250,- eur k rukám navrhovateľky mesačne, vždy vopred najneskôr do posledného dňa kalendárneho mesiaca. O trovách rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Svoje rozhodnutie odôvodnil konštatovaním, že manželstvo účastníkov je hlboko a trvalo rozvrátené vinnou odporcu, ktorý dlhodobo v neprimeraných množstvách požíva alkoholické nápoje. V poslednom období, takmer výlučnú starostlivosť o maloletú S. zabezpečuje jej matka, pričom v tejto starostlivosti neboli zistené žiadne nedostatky. S prihliadnutím na záujem maloletej zostať v osobnej starostlivosti matky a stanovisko kolízneho opatrovníka, ktorý odporučil na čas po rozvode manželstva zveriť maloletú do osobnej starostlivosti matky, zveril na čas po rozvode jej rodičov maloletú do osobnej starostlivosti matky. Výrok o výživnom odôvodnil konštatovaním, že pri určovaní výživného vychádzal z odôvodnených potrieb maloletej a z možností a schopností oboch rodičov, s tým, že maloletá S. je vyspelé dievča, navštevujúce vyšší stupeň základnej školy, má zvýšené náklady súvisiace so športovou činnosťou, ktorej sa pravidelne venuje. Príjem navrhovateľky je síce stabilný, avšak minimálny. Odporca pred prepustením z posledného pracovného pomeru, ktoré si zavinil sám, dosahoval čistý mesačný príjem vyše 1.000,- eur mesačne, a preto z tohto jeho potenciálneho príjmu pri určení vyživovacej povinnosti súd vychádzal. Bral do úvahy aj náklady rodičov maloletej na bývanie a skutočnosť, že osobnú starostlivosť o maloletú S. bude zabezpečovať navrhovateľka, považoval za primerané určiť odporcovi vyživovaciu povinnosť na maloletú vo výške 250,- eur mesačne.

Proti rozsudku okresného súdu, a to jeho výroku o výživnom, podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, ktorý navrhol jeho zmenu tak, že bude mu uložená povinnosť platiť výživné na maloletú S. vo výške 150,- eur mesačne, prípadne zrušiť a vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. V odvolaní zdôraznil, že jeho snahou je zabezpečiť maloletej v rámci svojich možností všetko to, čo potrebuje a je si teda vedomí svojej vyživovacej povinnosti k maloletej ako aj skutočnosti, že dieťa sa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov a výživné má povinnosť pred inými výdavkami. Súdu prvého stupňa vyčítal, že sa nedostatočne zaoberal zisťovaním príjmu aj zo strany matky maloletej. Uznan, že urobil chybu v súvislosti s vedením motorového vozidla po požití alkoholických nápojov, avšak pokúša sa neustále nájsť si novú prácu, v dôsledku čoho mal súd prvého stupňa vziať do úvahy aj jeho situáciu za posledný rok, ktorý predchádza

vydaniu rozsudku, keď bol dlhodobo práceneschopný. Je v zlej ekonomickej situácii, bez pracovného pomeru, a pričom dávky v nezamestnanosti vo výške 650,- eur mesačne poberal len do konca augusta 2014. Kolízny opatrovník ako aj matka navrhli rozsudok okresného súdu vo výroku o výživnom potvrdiť.

Matka vo vyjadrení považovala sumu 250,- eur mesačne za primeranú, nakoľko má maloletá zvýšené potreby na športové aktivity, ktoré vykonáva. Sumu 150,- eur mesačne považuje za nedostatočnú, keď sama má taký príjem ako priznáva v daňovom priznaní za rok 2013.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. v medziach odvolania t.j. vo výroku o povinnosti odporcu platiť výživné na čas po rozvode na maloleté dieťa a zistil, že v tejto napadnutej časti je potrebné rozsudok okresného súdu zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia, vec vrátiť okresnému súdu v tomto rozsahu na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia pojednávania. V zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. , podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Zákon o rodine v ust. § 62, ktorý súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku aj cituje, stanovuje základné kritéria pre určenie výšky výživného, ktoré majú platiť rodičia na svoje deti. Je z neho zrejmé, že prvým týmto zákonným kritériom sú možnosti a schopnosti a ako aj majetkové pomery rodičov.

V prejednávanej veci zo spisu vyplýva, že odporca ako otec maloletého dieťaťa, pochádzajúceho z manželstva účastníkov konania pracoval v SPP s priemerným mesačným príjmom 1030,- eur. Pracovný pomer bol skončený zo strany zamestnávateľa pre závažné porušenie pracovnej disciplíny. Následne, po skončení pracovného pomeru, a to aj v čase rozhodovania súdu prvého stupňa, otec poberal dávky vo výške 650,- eur mesačne, avšak na dobu 6 mesiacov od 24.03.2014, čo znamená, že prestal tieto poberať 24.09.2014.

Zo záveru odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvého stupňa pri hodnotení schopností a možností odporcu ako otca maloletého dieťaťa, povinného platiť výživné, postupoval podľa ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, na ktoré aj odporca vo svojom odvolaní poukazuje. Okolností a dôvody skončenia pracovného pomeru, ktoré boli súdom prvého stupňa jednoznačne preukázané, možno vyhodnotiť v súlade s názorom súdu prvého stupňa ako okolností na strane odporcu, ktoré si privodil sám, v dôsledku čoho sa na schopnosti a možnosti tohto účastníka prihliada pri určovaní výživného na príjem, ktorý v tomto zamestnaní dosahoval. V danom prípade sa však nejednalo o úmysel odporcu ukončiť pracovný pomer s úmyslom zbaviť sa takéhoto zamestnania, v dôsledku čoho je potrebné prihliadať aj pri hodnotení možnosti a schopnosti otca na jeho kvalifikáciu, dosiahnuté vzdelanie ako aj prax.

Zo spisu vyplýva, že odporca na tieto otázky nebol ako účastník konania vypočutý. Nie je preto možné jednoznačne ustáliť, či jeho vzdelanie ako aj prax, prípadne možnosti pracovných príležitostí umožňujú, aby si zabezpečil prácu s rovnakým príjmom ako u tohto predchádzajúceho zamestnávateľa. Z výšky dosahovaného príjmu je totiž zrejmé, že išlo o zárobok presahujúci priemerný mesačný zárobok v národnom hospodárstve Slovenskej republiky a zároveň aj výživné určené sumou 250,- eur mesačne zodpovedalo takémuto príjmu.

V súlade so stanoviskom matky aj kolízneho opatrovníka je potrebné ustáliť, že na pokrytie všetkých odôvodnených potrieb maloletej a najmä v súvislosti s jej športovými aktivitami sa javí primeraná takáto výška výživného, avšak pri určovaní výživného je potrebné zvážiť možnosti a schopnosti povinnej osoby tak, aby výživné takýmto možnostiam zodpovedalo a bola reálna možnosť aj vykonania takéhoto vykonania rozhodnutia o výživnom.

V súvislosti s určovaním výživného pre toho z rodičov, ktorému nebolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti svoje predovšetkým významné podrobné zistenie osobných zárobkových a majetkových pomerov tohto rodiča, avšak pre správne a presvedčivé rozhodnutie je potrebné zistenie týchto pomerov aj na strane druhého z rodičov. Z ust. § 62 Zákona o rodine síce vyplýva, že pri určovaní výšky výživného sa prihliada na to, ktorý z rodičov sa o dieťa osobne stará, avšak táto zásada sa uplatňuje najmä v nepriamej úmere s pribúdajúcim vekom, čo znamená, že svoje uplatnenie nachádza v celom rozsahu u detí útleho veku. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že podrobne nebola vypočutá ani navrhovateľka,

na svoje osobné a zárobkové pomery, dosiahnutú kvalifikáciu, ani druh výkonu zárobkovej činnosti, v ktorej dosiahla v roku 2013 len čiastkový základ dane za celý rok vo výške 1.867,- eur.

Zo spisu ďalej vyplýva, že po skončení pracovného pomeru, a to aj počas doby poberania hmotných dávok v nezamestnanosti, sa odporca pokúšal zamestnať, pričom na pojednávaní dňa 24.07.2014 uviedol, že sa mu v tomto mesiaci podarilo nájsť zamestnanie, v ktorom jeho zamestnávateľ na rozdiel od dočasného predchádzajúceho mu riadne vypláca odmenu za vykonanú prácu.

V ďalšom konaní bude preto povinnosťou súdu prvého stupňa na tieto otázky odporcu podrobne vypočítať, pokiaľ túto prácu aj naďalej vykonáva, zistiť výšku dosahovanej odmeny a v prípade pokiaľ je táto podstatne nižšia, než u predchádzajúceho zamestnávateľa odporcu, zamerať sa aj na zisťovanie dôvodov, prečo, tomu tak je, ako aj vzťahu odporcu k vykonávanej práci.

Keďže odvolací súd, tak preskúmaním zistil, že súd prvého stupňa rozhodol o výživnom od otca maloletej bez náležitého zistenia všetkých významných okolností, ktoré si daný prípad vyžaduje, bol rozsudok okresného súdu odvolacím súdom v napadnutej časti zrušený a tejto časti vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.